2

బావ

ఆరోజు ఆదివారం. వారంరోజుల క్రితమే పద్మ, నేనూ ఝాన్సీ కీ రాణి సినిమాకు వెళ్ళాలని ప్రోగ్రాం వేసుకున్నాము. కొత్తగా వచ్చిన సినిమా—అందులో చాలా బాగున్నదని పేరు పొందింది. ఆలస్యంగా పోతే టిక్కెట్లు అందవని వంటిగంటకే ముస్తాబయి కూర్చున్నాను. రెండున్నర అయింది. ఇంకా పద్మ రాలేదు. "బస్" శబ్దమయినప్పుడల్లా బయటకు పోవటం [illegible] నిరాశతో లోనకు రావటం. మూడు గంటల వరకు కాలు కాలిన పిల్లిలా తిరిగాను. చివరికి కోపంతో ఇంకెప్పుడూ పద్మను నమ్మి ఎక్కడకూ పోవాలనే నిర్ణయానికి రాకూడదని నిశ్చయించుకున్నాను. గది తలుపు బిగించి పడుకుని నిద్రపోవ ప్రయత్నిస్తున్నాను.

"టక్ టక్" మంటూ తలుపు శబ్దం వినిపిస్తున్నది. పద్మ వచ్చి ఉంటుందని నాలుగు చీవాట్లు పెట్టిగాని సినిమాకు బయలుదేర కూడదనుకుంటూ తలుపు తెరిచాను. ఎదురుగా నిల్చున్న పోస్టుమాన్‌ను అమాంతం నమిలి మింగుదామా అన్నంత కోపం వచ్చింది. ఒక బరువైన స్టాంపులు లేని కవరు చేతిలో పెట్టి అరణా లడిగాడు. నాకు పచ్చిపుండుమీద కారం పోసినట్లయి, 'అవసరంలేదు తీసుకుపో' అందామనిపించింది. కాని అందులో ఏమున్నదో అనే జిజ్ఞాస నన్ను ఆ పని చేయనియ్యలేదు.

కవరుమీద రాత కొత్తగా ఉన్నది. ఇంత బరువైన కవరు చూస్తుంటే ఒకవైపు ఏదో చెప్పలేని భయమూ, ఇంకోవైపు కుతూహలమూ ఒక్కుమ్మడిగా కలిగాయి. ఉత్తరం మొత్తం ఆరు పేజీలు. ముందు ఆదుర్దాగా ఆరు పేజీల చివరనున్న పేరు..."లలిత" ముత్యాల్లాంటి అక్షరాలు చూశాను. వెంటనే కాలగర్భంలో కలిసిపోయిన కొన్ని స్మృతులు కళ్ళముందు కదలసాగాయి.

ఆరు సంవత్సరాల క్రితం నేను కాన్వెంటులో షిఫ్తుఫారం చదివే రోజుల్లో లలితతో నాకు పరిచయం కలిగింది. కొద్ది రోజుల్లోనే మా పరిచయం గాఢ స్నేహంగా మారింది. లలిత ఎప్పుడూ సంతోషంగా, చురుగ్గా ఉండేది. ఆమె ముఖం ఎప్పుడూ చిరునవ్వుతో కలకలలాడుతూండేది. స్కూల్లోని ప్రతివారిని ఆమె ఇట్టే ఆకర్షించేది. దానికి కారణం ఆమె అందమని చెప్పటానికి వీల్లేదు. చామనచాయ, సన్నగా పొడవుగా ఉండేది. ఆమెలో చెప్పుకోతగ్గదల్లా భావపూరితములైన ఆమె విశాల నేత్రాలు మాత్రమే.

వేసవి సెలవుల తర్వాత లలిత స్కూల్లో సిక్స్తుఫారంలో చేరినప్పుడు అందరికీ ఆశ్చర్యం కలిగింది. ఆమెను చూస్తూంటే నాకు నిజంగా చెప్పాలంటే ఏడుపే వచ్చింది. ఎప్పుడూ కిలకిలా నవ్వే లలిత ఇప్పుడు నవ్వదు. ఎప్పుడూ భావకవిత్వం పుట్టిపడే ఆమె కళ్ళనుండి ఏదో మూగ వేదన కన్పిస్తుంది. ఎప్పుడూ చిరునవ్వుతో కలకలలాడే ఆమె వదనం ఏదో గూఢ ఆవేదనతో గంభీరంగా, కఠోరంగా తయారయింది. ఎవరితో మాట్లాడదు. నవ్వదు. ఎంత ప్రయత్నించినా ఆమెలోని యీ మార్పుకు కారణం ఎవరికీ బోధపడలేదు. సిక్స్తుఫారం పూర్తికాకముందే వాళ్ళ తండ్రి అకస్మాత్తుగా చనిపోయాడు. ఆ రోజు దృశ్యం నా హృదయాన్ని ఈ రోజుకూ మెలిపెడుతుంది. తండ్రి శవం దగ్గర వాళ్ళ అమ్మా, అక్కా, బావ అంతా ఘొల్లున ఏడుస్తున్నారు. లలిత మాత్రం తండ్రి తల దగ్గర కూర్చొని, ఎక్కడో చాలా దూరంగా, బహుశా అంధకారంలో మరుగుపడియున్న తన భవిష్యత్తును చూస్తూ రెప్పవాల్చని కళ్ళతో. కండ్లలో తడిలేదు, ఆవేదన లేదు, కరడుకట్టిన విరక్తి. ఘనీభవించిన నిరాశ కన్పిస్తున్నాయి ఆ విశాల నేత్రాల్లో.

వరోజు లలిత మా ఇంటికి వచ్చింది. ఆమె ముఖంలో ఎలాంటి మార్పూ లేదు. అదే విరక్తి. నిరాశ పుట్టిపడుతోంది. అమ్మా, తనూ, వాళ్ళ అక్క బావలతో బెంగుళూరు వెళుతున్నామని చెప్పింది. ఏడుస్తున్న నన్ను చూసి ఆమె పెదవులు కొంచెం చలించాయి. అబ్బ, ఆ చిరునవ్వు చాటున ఎంత విషాదము దాగివుంది.

ఆ తర్వాత లలితను గురించి నాకేమీ తెలియదు. ఒక విధంగా ఆమెను మర్చిపోయినాననే చెప్పాలి. మరల ఈ రోజు లలిత ఉత్తరాన్ని చూస్తున్న

కొద్దీ నా హృదయం ఆనందంతో ఉరకలు తీస్తోంది. చదవటం ప్రారంభించాను.

"ప్రియమైన జానకి."

నా ఉత్తరం చూడగానే నీకు ఆనందాశ్చర్యాలు కలుగుతాయని తెలుసు. కాని ఇన్ని సంవత్సరాల తర్వాత రాస్తున్న ఉత్తరం కూడ నీకు ఆనందాన్ని కలిగించేలాగ రాయలేక పోయినందుకు క్షమిస్తావు గదూ ?

ఈ పాటికి బహుశా నీవు నన్ను మర్చిపోయి ఉంటావు. కాని నేను మాత్రం నిన్ను మరవలేదంటే బహుశా నీవు నమ్మవేమో. నీవు తప్ప యీ విశాల ప్రపంచంలో నా హృదయ వేదనను చెప్పుకోతగ్గ వాళ్లెవరూ లేరు. అందువల్లనే అచలంగా, గంభీరంగా ఉండే పర్వత గర్భంలో నిరంతరం ప్రజ్వలించే అగ్నిలాగానే, నా గంభీర హృదయం (మీరంతా అనుకున్నట్లు) చాటున ప్రజ్వలించే అగ్నిజ్వాలలను, ఇంక ఎక్కువ కాలం నీ దగ్గర దాచలేకపోయాను.

ఇలా నా విషాదగాథను నీకు చెప్పటం నా హృదయాగ్ని చల్లారుతుందనీ కాదు. లేక నాతో పాటు నిన్ను కూడా బాధపెట్టి నీ సానుభూతిని పొందాలనిగాదు. ఒక్కసారి పూర్తి ఉత్తరాన్ని చదివి మర్చిపో. ఎప్పుడైనా తీరిక ఉంటే నా లాంటి అభాగినిలు, ఎంతమంది యీ సమాజంలో పెద్ద మనుష్యుల్లాగ చెలామణి అయ్యే పురుషుల ఇనుప కాళ్ళక్రింద నలిగిపోతున్నారో తెలుసుకో ప్రయత్నించు. ఇంక నా కథ విను.

అక్కా, నేనూ తప్ప మా తల్లిదండ్రులకు వేరే సంతానం లేదని నీకు తెలుసు. మా అక్క నాకంటె పది సంవత్సరాలు పెద్ద. అక్క పెండ్లి నాటికి నాకు అయిదు సంవత్సరాలు. మా బావ అప్పుడే బి. ఏ. ప్యాసయ్యాడు. బుద్ధిమంతుడనీ, అందంగా ఉంటాడని ఆస్తి ఏమీ లేకపోయినా అక్కను మా నాన్న ఆయనకిచ్చి పెండ్లి చేశారు. రెండు సంవత్సరాలు బావ ఉద్యోగం ఏమీ లేక మా ఇంట్లోనే ఉన్నాడు.

బావ నన్ను ముద్దుగా చూసేవాడు. రోజంతా నాతోనే ఆడుకునేవాడు. నేను బావను వదిలి ఒక్క క్షణం ఉండేదాన్ని కాను. బావ అన్నం తినిపిస్తేగాని అన్నం తినేదాన్ని కాను. బావ దగ్గర పడుకుంటేనేగాని నిద్రపోయేదాన్ని కాదు. బావను ఇలా ఇబ్బంది పెడుతున్నందుకు అమ్మ ఒక్కో

సారి నన్ను కొట్టేది. అమ్మమీద బావకు కోపం వచ్చేది నన్ను కొట్టినందుకు ఎంతో ప్రేమతో లాలించి ఏడ్పు మాన్పించేవాడు.

ఒకరోజు ఇంటిల్లిపాదీ దిగులుగా ఉన్నారు. అప్పటికి నాకు ఏడు యేళ్లు నిండాయి. బావ ఎవరికీ చెప్పకుండా మిలిటరీలో చేరాడట ఆ రోజే. అమ్మా, నాన్నలతో కాశ్మీరు వెళుతున్నానని చెప్పాడు. రోజంతా అక్క అన్నం తినకుండా ఏడ్చింది. బావ ఏదో చెప్పి బుజ్జగించాడు.

ఆ రోజంతా నేను మాత్రం బావను వదల్లేదు. బావ మంచి మంచి చాక్లెట్లు తినిపించాడు, స్టేషన్లో బావ నన్ను నాన్న చేతికి అందించి తను రైలెక్కాడు. నేను చేతుల్తో, కాళ్ళతో నాన్నను తంతూ కొడుతూ ఏడుస్తున్నాను. రైలు వెళ్ళిపోయింది. అంతే ఆనాటి బావను మళ్ళీ నేను చూడలేక పోయాను.

తర్వాత ఏడు సంవత్సరాల వరకూ బావ ఒక్కసారైనా రాలేదు. ఉత్తరాలు మాత్రం వారానికొకటైనా వచ్చేది. అందులో సగం నా గురించే ఉండేది. ఒకరోజు బావ వస్తున్నట్లు ఉత్తరం వచ్చింది. అందరి ఆనందానికీ అంతులేదు.

బావ వస్తున్నాడు : ఆ వారం రోజులూ నా ఆలోచనలు బావను గురించే.

అనుకున్న రోజుకు బావ వచ్చాడు. ఆ రోజు ఇల్లంతా పండగలాగ పచ్చ పచ్చగా ఉంది. బావతో మాట్లాడాలంటే వెధవ సిగ్గొకటి పుట్టి ముంచుకొచ్చింది. నన్ను చూస్తూనే బావ "అరే, లలితా! ఎంత పెద్దదానివయ్యావు!" అన్నాడు. నేను సిగ్గుతో గదిలోకి పరిగెత్తాను.

బావ వచ్చినప్పటినుండి ఇల్లంతా పరమానందంగా వున్నది. నేను బావతో మాట్లాడటానికి సిగ్గుపడుతుంటే, అమ్మా, అక్కా కోప్పడేవారు. బావ నాతో మాట్లాడటానికి ఎంతో ఉత్సాహాన్ని కనబరిచేవాడు. ఎంత ప్రయత్నించినా నాకు ఈ బావ నా చిన్నప్పటి బావ అనుకో బుద్ధి పుట్టేది కాదు. బావ చూపుల్లో, మాటల్లో ఏదో నిగూఢమైన ఆకాంక్ష దాగి ఉన్నట్లు తోచేది నాకు. రోజు రోజుకూ నాకు బావ అంటే ఏదో ఏవగింపు కలగటం ప్రారంభించింది.

ఒకరోజు అమ్మ బావకు కాఫీ ఇచ్చి రమ్మన్నది. బావ కాఫీ గ్లాసు అందుకుంటూ నా చేతిని గట్టిగా అదుముతూ అదోలాగ నవ్వుతూ నా ముఖం లోకి చూశాడు. నా వళ్ళంతా అసహ్యంతో కూడిన భయంతో కంపించి పోయింది. బావ పిలుపును కూడ వినిపించుకోకుండా అక్కడనుండి వెళ్ళి పోయాను. అంతే మళ్ళీ ఒంటరిగా బావ ఎదుట పడలేదు.

ఇలా నెల రోజులు గడిచాయి. అక్క ఎందుకో ఉత్సాహాన్ని దిగు లుగా ఉన్నట్లు గమనించాను. ఒకరోజు బావ అక్కను ఏదో అంటున్నాడు అక్క ఏడుస్తోంది. బావ బయటికెళ్ళిం తర్వాత అక్కను అడిగి తెలుసు కున్నాను. అక్క అంటే బావకు అసహ్యం కలుగుతుందట. లావుగా పొట్టిగా ఉండే ఆడవాళ్ళంటే బావకు అసహ్యమట. ఏదో కల్పించుకుని రోజూ ఇలాగే తిడుతూంటాడట అక్క ఏడుస్తుంటే నాకూ ఏడుపు వచ్చింది. అమ్మా, నాన్నా బాధపడతారని చెప్పలేదు.

తర్వాత కొద్ది రోజులకు బావకు బెంగుళూరులో పోలీసు ఇన్స్పె క్టరు పని వచ్చింది. బావ బెంగుళూరు వెళ్ళిపోయాడు. ఇల్లు దొరికిన తర్వాత అక్కను తీసుకెళతానని అమ్మా, నాన్నలతో చెప్పాడు. అక్కకూ నాకు మాత్రం ఏదో సందేహంతో కూడిన భయం కలిగింది.

ఆరు నెలలు గడిచినా బావ అక్కను తీసుకెళ్ళే ఎత్తేమీ కన్పించలేదు నాన్న రాసే ఉత్తరాలకు ఏదో సాకుచెబుతూ రాస్తూండేవాడు. అక్క ఉత్తరాలకు జవాబే లేదు. అక్క ఎప్పుడూ యేడుస్తుండేది. అమ్మా, నాన్నా దిగులు పడ్డారు. బావలోని మార్పుని తెలుసుకొని నేనూ ఎన్నో రాత్రిళ్లు యేడ్చేదాన్ని. నా చిన్నప్పటి బావను మరల పొందలేనా? అనే భావన నా హృదయాన్ని కలచివేసేది. నేను సిక్స్తఫారం చదివే రోజుల్లో అలా ఉండటానికి కారణం అక్క దీనస్థితి, బావలోని మార్పూ, ముఖ్యంగా ఆడపిల్లలనుగన్న మా అమ్మ నాన్నల కడుపుకోత చూస్తుండటమే.

బావ దగ్గరనుండి ఉత్తరాలు కూడ రావటం లేదు. నాన్నకు చాలా కాలంనుండి గుండెజబ్బు ఉన్నది. అక్క గురించి దిగులే నాన్న ఆకస్మిక మరణానికి కారణం.

నాన్న చనిపోగానే బావకు టెలిగ్రాం ఇచ్చాము. బావ వస్తాడని అక్కకుకాని, నాకుకాని యే కోశానా నమ్మకంలేదు.

మేము అనుకున్నట్లుగాక బావ తెల్లవారేటప్పటికి వచ్చాడు. నాన్న శవం దగ్గర చిన్నపిల్లవాడిలాగ యేడ్చాడు. అక్కనూ, నన్నూ ఉద్దేశించి ఇంతకు ముందు తనవల్ల యేమైనా కష్టం కలిగివుంటే క్షమించమని అడిగాడు ఆ రోజు బావను చూస్తుంటే నా చిన్ననాటి బావ జ్ఞాపకం వచ్చాడు.

బావ అందర్నీ బెంగుళూరు రమ్మన్నాడు. నాకూ, అమ్మకూ ఇష్టం లేదు. కాని వెళ్ళక ఇక్కడ చేసేదిమాత్ర మేముంది? మగదిక్కా? లేక పెద్దలు సంపాదించిన ఆస్తా? అందరమూ బెంగుళూరు వెళ్ళాము.

మొదట బావ మమ్మల్ని చాలా గౌరవంగా, ప్రేమగా చూశాడు. క్రమ క్రమంగా నాకు మళ్ళీ బావలో మార్పు కన్పించ సాగింది ఈసారి మార్పు అక్కకుగాని అమ్మకుగాని తెలియదు. బావ నన్ను ఎలాగయినా తన వశం చేసుకోవాలనే కోర్కను ప్రతి పనిలోనూ, మాటలోనూ స్పష్టం చేస్తుండేవాడు.

అక్కకూ, నాకూ మంచి మంచి ఖరీదుగల చీరెలు తెచ్చేవాడు. అక్కకు ఆనందం, నాకు బాధ కలిగేవి. అక్క బలవంతంమీద ఆ చీరెలు కట్టుకుంటే బావ ముఖం విప్పారేది. నాకు వంటినిండా తేళ్ళూ, జెర్రులూ ప్రాకినట్లయ్యేది.

నేను వీలయినంతవరకు బావను తప్పుకు తిరుగుతున్నా. ఒకరోజు అక్క బయటు చేసింది. అమ్మ కాఫీ యిచ్చింది బావ కివ్వమని. బావ వున్న గదిలోకి జంకుతూనే వెళ్ళాను. బావ నా ముఖంలోకి అదోలా అసహ్యంగా చూస్తూ అన్నాడు.

"ఏం లలితా, నేను రాక్షసుణ్ణా ఏమి? ఎందుకలా నన్ను తప్పుకు తిరుగుతావు? చిన్నప్పుడు నా ఒళ్ళో కూర్చుని ఎంత ముద్దుగా మాటలు చెప్పేదానివి?"

నాకు వళ్ళు మండి అన్నాను. "నీవు యిప్పుడు నా చిన్నప్పటి బావవు కావు, మారిపోయావు."

"అవును. అప్పుడు నువ్వు వికసించని లేత మొగ్గవు. ఇప్పుడో పూర్తిగా వికసించిన ఆకర్షణీయమైన పుష్పానివి. దానికి అనుకూలంగానే నేనూ మారాను."

లాగి గూబకు పెట్టి ఒకటేద్దామా అన్నంత కోపమొచ్చింది. కాని వెంటనే నేను ఉంటున్నది ఆ నీచుని యింట్లోనే అనే విషయం జ్ఞాపకం వచ్చింది. కొంచెం తమాయించుకుని మంచి మాటలతో మార్చ ప్రయత్నించట మే మంచిదని అన్నాను.

"ఇలాగ ప్రవర్తించటం నీకు న్యాయంకాదు బావా. అక్కకూ, నాకూ కూడా అన్యాయం చేసినవాడి వవుతావు."

"ఇందులో అన్యాయమేముంది. ఇద్దరూ ఒక్కచోటే ఉండవచ్చు. కూటికి తక్కువా, గుడ్డకు తక్కువా ? నీ కిష్టమయితే—మీ అక్క..."

"ఛీ, పశువా నోరుముయ్యి" అన్నాను కోపంతో వణికిపోతూ. ఇంక ఒక్క క్షణం అక్కడ నిల్చోకుండా వెనక్కు తిరిగిన నా చేయి గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. ఇంతలో ఎవరో వస్తున్న శబ్దం విని నా చేయి వదిలి ఏమీ జరగనట్టు బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రోజంతా అన్నం తినకుండా కుమిలి కుమిలి ఏడ్చాను. ఎలాగయినా బావ యింటినుండి వెళ్ళిపోవటమే మంచిదని నిర్ణయించుకున్నాను. ఎక్కడైనా ఒక చిన్న ఉద్యోగం చూసుకుని అమ్మా, నేనూ వీలయినంత త్వరలో వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాను.

ఆ తర్వాత బావ నాతోకాని, బావతో నేనుకాని మాట్లాడలేదు. ఎప్పుడూ ఏదో ఆలోచిస్తుండేవాడు. సరిగా భోజనం కూడా చేయటంలేదు. అక్క బావకు ఏదైనా జబ్బుచేసి ఉండవచ్చునని భయపడుతూంది. రోజు రోజూ దీర్ఘాలోచనలో మునిగి ఉండే బావను చూస్తుంటే, పశ్చాత్తాపం కలిగి ఉండవచ్చుననుకున్నాను. ఒక్కోరోజు బావను చూస్తుంటే జాలి కలిగేది కూడా.

ఎంతమంచి సంబంధాలు వచ్చినా కాకుండా చేసేవాడు. అమ్మ బావకు ఎదురు చెప్పలేక చాటున ఏడుస్తుండేది.

ఒకరోజు రాత్రి అక్కకు బాగా జ్వరం. భరించలేని తల నొప్పితో బాధపడుతోంది. బావ డాక్టరు దగ్గరకెళ్ళి మందు తెచ్చాడు. బావ ముఖం చూస్తుంటే ఏదో భయంకర కార్యాన్ని చేయబోయే వానిలాగ ఉన్నది. ఆ ముఖంలో మూర్తీభవించిన రాక్షసత్వం, కరుడు కట్టిన కాఠిన్యం కనిపిస్తు

న్నవి. ఎర్రగా భీతినిగొల్పే కళ్ళతో, క్రింది పెదవిని పండ్లతో కొరుకుతూ నొసలు ముడిచి నా వంక చూస్తూ, వణకుతున్న చేతుల్తో అక్కకు మందు తాగిస్తున్న బావను చూస్తుంటే నా శరీరం భయంతో వణికిపోయింది.

జేబునుండి ఒక చిన్న పొట్లం తీసి నా ముందు వేస్తూ "ఆ కణిక అరగదీసి కండ్లలో వేయి. తల నొప్పి తగ్గుతుంద"ని చెప్పి తుఫాను ~~[illegible]~~ పెనుగాలిలో ఊగే మహా వృక్షంలాగ ఊగుతూ వెళుతున్న బావను చూస్తున్న నా శరీరమంతా తిమ్మిరెక్కి పోయింద.

అక్క మూలుగుతూంది. మందు సీసా చేతిలోకి తీసుకుని పరీక్ష చేశాను. డాక్టరు పేరూ, మందు పేరూ (క్వైనైన్) రాసి ఉంది. నా భయానికీ అనవసరంగా చాలా క్రూరంగా బావమీద అనుమానం కలిగినందుకు నన్ను నేనే నిందించుకున్నా. అక్క కండ్లలో మందువేసి పడుకోటానికి వెళ్ళాను.

తెల్లవారుతూనే ఇంట్లో ఏడుపులు విని వులిక్కిపడి లేచాను. నా శరీరం భయంతో కొయ్యబారి పోయింది. ఎలాగ వెళ్ళానో నాకే తెలియకుండా అక్క మంచం దగ్గరకు చేరుకున్నాను.

అక్క కాళ్ళు క్రింద పెట్టుకుని మంచంమీద కూర్చుని ఉన్నది. అమ్మ గోడకు తల బాదుకుంటూ ఏడుస్తూంది. బావ అక్క వడిలో తల పెట్టుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నాడు. అంతా బాగానే... బ్రతికే వున్నారు. మరి యీ యేడ్పులకు కారణం?

ఇంతలో బావ అక్క చేతులు పట్టుకుని ఏడుస్తూ అంటున్నాడు. "అయ్యో ఎంతపని చేశాను? డాక్టరు తలకు పట్టు వేయమంటే నేనే పరధ్యానంగా కండ్లలో వేయమన్నాను. నా చేతితో నా కన్ను నే పొడు..."

ఇంక వినలేకపోయాను. కాళ్ళక్రింద భూమి కదిలిపోతున్నది. ఇంటి గోడలు ఊగుతున్నట్లున్నవి. అక్కకు కండ్లు కన్పించటం లేదు. అని అర్థం చేసుకున్నాను. పిచ్చిదానిలాగ అరిచాను. "అంతా పచ్చి అబద్ధం. ఈ దుర్మార్గుడే చేశాడింతా. అందుకే యేడ్చే మగవాళ్ళనూ, నవ్వే ఆడవాళ్ళనూ నమ్మకూడదంటారు."

భర్తనే దైవంగా పూజించే అక్కకు నా మాటలు ముళ్ళల్లాగ గ్రుచ్చుకున్నాయి. "లలితా, నోరుమూయి?" అన్నది అక్క;

ఒడిలో తల పెట్టుకుని పిల్లవాడిలాగ యేడుస్తూన్న బావ తలను నిమురుతూ అన్నది. "ఊరుకోండి పొరపాటుకు మీరేం చేస్తారు. ఏ జన్మలో నే నెవరి కళ్ళు పోగొట్టానో, యీ జన్మలో అనుభవిస్తాను. మీ రెండు కళ్ళే నాకూ కళ్ళు. అవి బాగున్నంత వరకూ నాకు ఏ లోటూ లేదు."

నేను ఇంక అక్కడ నిల్చోలేకపోయాను. ఆ రోజంతా గదినుంచి బయటకు రాలేదు. హృదయం పగిలిపోతున్నది అక్కను తల్చుకున్న కొద్దీ.

ఎంతోమంది డాక్టర్లు చూసి లాభంలేదు, చూపు రాదని చెప్పారు. క్రమంగా అంతా అలవాటు పడుతుంది. అక్క గుడ్డితనం నన్ను బాధ పెట్టి నంత అక్కను బాధ పెట్టటంలేదు. అమ్మ ఆ దిగుల్తోనే మంచానపడి ఆరు నెల్లలో అన్ని కష్టాలను విరగడ చేసుకుని వెళ్ళిపోయింది. ఇంటి భారమంతా నామీదే పడింది.

రోజులు పీడ కలలలాగ గడిచిపోతున్నాయి. సంవత్సరం గిర్రున తిరిగి పోయింది. ఈ సంవత్సరం రోజులూ బావ నా ముందు అపరాధిలాగ ప్రవర్తించాడు. నన్ను తప్పుకు తిరిగేవాడు. నిర్జీవంగా అందరం రోజులు గడుపుతున్నాము.

ఒకరోజు రాత్రి అక్క గదినుండి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి. బావ నాకు వినిపించాలని కాబోలు పెద్ద పెద్దగా మాట్లాడుతున్నాడు.

"నాకు మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోవాలని ఇష్టంలేదు. కాని లలిత పెండ్లి పెటాకులూ లేకుండా ఎన్నిరోజులు మనల్ని కనిపెట్టుకుని ఉంటుంది. ఆ తర్వాత మనల్ని చూసేవాళ్ళెవరు ?"

"గుడ్డిదానితో ఎన్ని రోజులు జీవితాన్ని వెళ్ళబుచ్చుతారు. మీరు తప్పక పెండ్లి చేసుకోండి."

"అప్పుడు నీ గతేంకావాలి? పరాయిదాన్ని చేసుకుంటే? ఎంత మంచిదయినా సవితిని దయతో చూడలేదు."

"మరి అయినవాళ్ళెవరున్నారు, నా కర్మ ఎలావుంటే అలా జరుగుతుంది. నా గురించి ఆలోచంచకండి."

"లలిత అయితే నీకూ బాగుంటుంది, నాకూ నిన్ను గురించి దిగులుండదు."

"ఆఁ లలితా ! అది చేసుకుంటుందా ? అదీకాక చిన్నపిల్ల."

"అయితే నేను ముసలివాణ్ణనేగా నీ ఉద్దేశం. నాకు ఆవిడమీద మోజు ఉండికాదు. నీ కోసమే" అన్నాడు కొంచెం కటుస్వరంతో.

"మీరు ముసలివాళ్ళనీ, దానికి తగరనీ అనలేదు. దానికిష్టమయితే నా అభ్యంతరమేమీ లేదు. అయినా రేపు దాన్ని కనుక్కుంటాను. అంతకంటే నాకు సంతోషమైన దేముంది ఇక నా జీవితంలో. ఇద్దరమూ ఒకచోటే ఉంటాము" అక్క స్వరం దుఃఖంతో పూడుకుపోతున్నది. ఆ పైమాటలు నాకు వినిపించలేదు. వెక్కిళ్ళు మాత్రం వినిపిస్తున్నాయి.

నా తల తిరిగిపోతున్నది. ఆ నీచుడు చివరకు ఎంత తెలివిగా, తేలిగ్గా కుట్ర పన్ని తన కోర్కెను తీర్చుకో జూస్తున్నాడు. ఎలాగయినా ఆ రాక్షసుడినుండి తప్పించుకోవాలి. రాత్రి పన్నెండు గంటలకు తలుపు తీసుకుని బయటకు వచ్చాను. ఎక్కడకు పోవాలి ? ఏం చేయాలి ? ఈ విశాల ప్రపంచంలో ఆదరించేవా రెవరు ? అందులో పద్దెనిమిది సంవత్సరాల యువతిని. చిన్నప్పటినుండి పెంచిన బావే ఇంత నీచంగా ప్రవర్తిస్తే ఇతరులు ఇంకెంత నీచంగా చూస్తారు. అంత విశాల ప్రపంచంలో స్త్రీ ఒంటరిగా, గౌరవంగా బ్రతకటానికి వీలుందా ? లేదు. అప్పుడు నే నేంచేయాలి ? ఆత్మహత్య కంటే వేరే గత్యంతరం లేదనుకుంటూ దొడ్లోని బావి దగ్గరకు వెళ్ళాను.

కళ్ళముందు నా గుడ్డి అక్క అక్కను మెడమీద చెయ్యిపెట్టి నెడుతున్న యువతి కాదు. ఆమె సవతి...అబ్బ ఆ దృశ్యం ఎంత భయంకరంగా ఉంది !

నా తరువాత అక్క గతి ఇంతేనా ? ఛీ. చావటం పిరికితనం. నేను కష్టించి అక్కను బ్రతికించగలను. కాని ఒకటవ క్లాసునుండి పతికంటే సతులకు వేరుగతి లేదని నూరి పోయబడిన అక్క వస్తుందా తన పతిని విడిచి ? తన ప్రపంచమంతా; జీవితమంతా అంధకార బంధురం చేసిన బావను పల్లెత్తు మాట అనని అక్క వస్తుందా యిల్లు వదిలి ? నా వల్లనే అక్క జీవితం, నన్ను చిన్నతనం నుండి ప్రాణంలాగ చూసుకున్న అక్క జీవితం సర్వనాశనమైంది ఇలాంటి సమయంలో అనాథయైన అక్కను ఆ రాక్షసుని చేతుల్లో పెట్టి వెళ్ళిపోవటమా లేక కామాంధునికి—నా శరీరాన్ని—జీవితాన్ని...

ఇంక అక్కడ నిల్చోలేకపోయాను. గదిలోకి పరుగెత్తుకెళ్ళి ఎంతో సేపు గట్టిగా ఏడ్చాను. రేపు అక్క అడుగుతుంది. జవాబు చెప్పాలి ఏమని?

నా హృదయంలోని ఆవేదనను ఇంక అణచలేకపోయాను. నీకు నా హృదయాన్ని దహించే అగ్నిజ్వాలలను చూపించకుండా ఉండలేకపోయాను. ఇదే నీకు నా మొదటి ఉత్తరమూ, చివరిది కూడా ఇంక శెలవు.

ఇట్లు,

నీ లలిత

ఇంతలో "క్షమించు జానీ, మా అక్క, బావ యీ రోజే బొంబే నుండి వచ్చారు. అందువల్ల త్వరగా రాలేకపోయాను" అంటూ పద్మ లోపల ప్రవేశించింది. "అరే, ఎందుకు ఏడుస్తున్నావూ ?" అన్నది నన్ను ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ బరువెక్కిన హృదయంతో, వణకుతున్న చేతుల్తో ఆ ఉత్తరాన్ని పద్మకు అందించాను.

ఆ రోజు మొదలు "బావ" అన్న ఆ రెండు అక్షరాల పేరు విన్నప్పు డల్లా నా హృదయం ఆవేదనతో బరువెక్కిపోతుంది.

(ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక
1953)